Kis-Czell, 1901. III. évfolyam. 3. szám. Vasárnap, jan. 20.

KIS-CZELL ÉS VIDÉKE

KÖZÉRDEKŰ FÜGGETLEN UJSAG.

Megjelen minden vasárnap. Jelige: »Küzdelem az igazságért!«

Előfizetési ár
Egy évre . . . . 8 kor. | Negyedévre . . 2 kor. — fil.
Fél évre . . . . . 4 „ | Egyes szám ára — „ 20 „

Szerkesztővel értekezhetni: naponként 4—6-ig.

Felelős szerkesztő:
HUSS GYULA.
Helyettes szerkesztő:
KÁLMÁN PÁL.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kis-Czell, Gyarmathi-tér 76. szám. Ide intézendők a lap szellemi és anyagi részét illető minden küldemények. Mévtelen levelek figyelembe nem vétetnek.

Torzsalkodások.

Kis-Czell, 1901. január 20.

A vasuti bál rendezőségétől a következő értesitést kaptuk:

„A kis-czelli polgári olvasókör elnökségével tárgyalásokba bocsájtkoztunk azirán, hogy a február 2 ára tervezett mulatságukat halasszák el, mintán mi — régi szokás szerint — ez idén is február hó első vasárnapján, tehát szintén másodikán, akarjuk bálunkat megtartani. Ezen mulatságot mi el nem odázhatjuk, tekintettel arra, hogy mindnyájan havi fizetésesek vagyunk és igy másodikán még rendelkezünk némi pénzzel, a mit 9-én már nem mondhatunk. Miután az olvasókör az elhalasztásba bele nem egyezett, a tárgyalások — legnagyobb sajnálatunkra — eredményre szintén nem vezettek. Ezennel kijelentjük tehát, hogy bálunkat jövő, február hó 2-án a „Korona“ szálloda pompásan feldiszitendő nagytermében okvetlenül megtartjuk.“

Ezzel szemben a polgári olvasókör az alábbi álláspontot van:

„Igaz ugyan, hogy a vasuti bál rendezősége bennünket arra kért e hó folyamán, hogy mulatságunk napját február 9-ére tegyük, de kérésüket azért nem teljesithetjük, mert ezen elhatározásunk még a mult hó 23-án tartott választmányi ülésen jött létre, azóta pedig minden intézkedést megtettünk, kiadásaink voltak, egyszóval az ügy oly előre haladott stádiumban van, hogy most már vissza semmi körülmények között sem léphetünk. A két mulatság különben sem inkompatibilis, mert erős a reményünk, hogy a kis czelli polgárság a „Tori“-féle vendéglőben levő helyiségünkben tartandó estélyünket nem hagyja cserben.“

Ime egy tükör, melybe ha belepillantunk, a felfordult és viszás állapotot a maga teljes meztelenségében látjuk.

Itt van két testület, mely farkasszemet néz egymással és — bizva önerejében és az ősi erényben — nem enged, hanem daczosan kiáltja az ellenfélnek: „Csak azért is!“

Jó, jó nemes testületek, tisztelt uraim! Nagyon szép, hogy elfoglalt álláspontjából egyik sem enged; meg szebb az önbizalom, de emlékezzenek az egyszeri kutyára, mely vizbe kapott a másik darab husért, ez alatt pedig a meglévőt is elvesztette. Keveset fog az, ki nagyot markol!

Aztán gondolják meg, hogy az ilyen villongásnak nem jó vége lesz. Most nem a bál érdekében emeljük fel szavunkat, mert az nekünk egészen mindegy, melyik mulatság sikerül, melyik nem, bárha erre kitérve, csak a most tartott dalárda-bálra utalunk, melynél megmutatta a kemenesaljai nagy publikum, hogy egy mulatságot is képes egy nap megbuktatni, nem kettőt.

De — ismételjük — nem a bálok érdekében szólunk. Nem tartunk egy estélyt oly életbevágó kérdésnek, vagy közérdekü dolognak, hogy azzal vezető czikkben foglalkozzunk. De igenis elfogult szivvel gondolunk arra az állapotra, mely ennek a villongásnak folyományaképbeállhat, vagy talán már is beállott. Gondolják meg, érdemes uraim, hogy egy egy estély nem érdemli meg azt, hogy Önök hadilábon álljanak egymással.

Mert hiába, az a harag, mely a tanácskozási teremben megszületett, kimegy az utczára, sőt társul szegődik az üzleti életben is. Már pedig, uraim, önök inkább polgárok és inkább üzletemberek, mint bálrendezők.

Gondoljunk a holnapra is és ne hamarkodjuk el a dolgot egy napon. Próbálják meg, talán kiegyenlithetik az ellentéteket, mielőtt nagyobb rázkodás nem történik; ne akarja egyik a másikat sárba tiporni és ne rendezzenek bált kalmár szellemben. Mert felmerül a kérdés: mit akarnak csinálni február 2-án? Egy kedélyes estét-e, hol szórakozni, mulatni, élvezni

TARCZA.

Az elrest leány.

Irta: DAUDET ALPHONSE

Ha az ember a malomból beakar menni a faluba, takarcs tanya mellett egy szilfáson kell keresztül mennie. Igazi provencei parasztházak szabálytalan homlokzatával, a pajta tetején szélforgóval, a padlásról lelógó szénakévéivel és a kévék felhuzására szolgaló csigákkal. Mi tetszett oly különösen nekem e házon? Ha csak néha napján nyitódó kapuja előtt elmentem, miért dobbant meg a szivem? Magam se tudtam volna megmondani az okát, de valahányszor láttam, különös borongós érzés fogott el. Valóságos titkos ház volt az. Ha az ember arra járt, még a kutyák se vakkantották rá, a tyukok haboritlanul kapargáltak a ház előtt és belülről a világért se hallatszott volna egy hang ki. Semmi, még az őszvér csengetyüjének csilingelése sem. Ha az ablakon nem lettek volna örökösen hófehér függönyök, meg a kéményből nem szallongott volna kékes füst, azt hihette volna az ember, hogy egy lélek sincs benne.

Tegnap éppen delet harangoztak, hogy a faluból hazafelé menőben voltam. Az égetőn tüző nap a szilfák árnyékában kergetett, szorosan a tanya kerítése mellé. A ház előtt szekér állott, melyre mogorva legények szénát raktak. A kapu nyitva. A mint elmentem mellette és bepillantottam az udvarra, egy ősz-zakállu aggastyant láttam viseltes kabatban, meglehetősen elnyült nadragban, a mint egy kőlapon üt, tejét tenyerébe hajtva A mint megálltam, a legények egyike halkan odaszólt hozzám: — Pszt! csöndesen uram, igy van már fia szerencsétlensége óta.

— Ebben a pillanatban gyászruhás asszony lépett be a kapun, kezénél vezetve egy kis fiucskát. Mindkettejüknél aranyos kötésü imakönyv.

Az asszony meg a kis gyerek miséről jönnek most, folytatta a legény. Napról-napra eljárnak azóta, hogy a fiuk megölte magát! Oh uram, micsoda csapás volt az! Az öreg azóta fianak ruhait hordja és a világért se lehetne rábeszélni, hogy másikat vegyen magara. Gyi te Ráró! A szekér megindult és én megkértem a kocsist, hadd üljek melléje és hogy mondjaná el a megindító históriát.

Jannak hittak, derék, huszéves legény becsületes képü, egyre elpirulo arczával akárcsak egy leányzó. Mivel hogy nagyon csinos gyerek volt, bomlottak utánna mind a menyecskék, meg a leányok; de ő mindig csak egygyel törődött; egy kis arlesi leánynyal, a kit egyszer Arlesben látott meg a bikaviadalban.

Odahaza nem valami jó szemmel nézték a dolgot, mert a lány hikapós hirében állott, a szülejе nem is erre a vidékre való volt De Jan nem törődött senkivel és semmivel és nem egyszer mondogatta:

— Ha az a lány nem lesz az enyém, az a halálom.

Mit voltak mit tenni. kénytelen-kelletlen belenyugodtak és megállapodtak, hogy a fiatalokat aratás után összeeskették.

Egyik vasárnap estén éppen vége vala a vacsorának, mely beillett volna akár nászvacsorának is; a menyasszony nem volt ugyan ott, de minden pohár bort az ő egészségére ittak, mikor egyszerre betaszitják a kaput és egy ember reszkető hangon kéreti félre az öreg Estéve gazdát, hogy négyszemközt szólhasson vele.

Estéve gazda fölkelt és kiment a ház elé.

— Bátyám uram, kezdé az ember, kigyelmed egy olyannal akarja összeházasitani a fiat, a ki két évig szeretőm volt. Hogy igazat mondok, itt vannak rábizonyságul a levelei. A szülei mindent tudtak és már ugy volt, hogy feleségül veszem, mikor a kigyelmed fia kezdte a szelet csapni néki és azóta sem ők, sem a leány nem akarnak rólam hallani. Én mindazonáltal ugy gondolom, hogy azok után nem lehet más felesége.

— Jól van, jó, szólt Estéve gazda, átfutván a leveleket; jöjjön be és igyék velünk egy pohár muskotályt.

— Köszönöm, de nagyobb a bánatom a szomjuságomnál, monda az ember és elment.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

jánosháza. Hogy Csalnyerek most sok mindenfélét beszélnek és abban a boldog reményben is ringatják magukat hogy megszabadulnak a büntetéstől azt elhiszik. Mi nyugodtan várjuk az ügy befejezését. Mindezekre csak annyit jegyzünk meg, hogyha Csalnyerék ama mulatsági közlemenyében, mely busás díj mellett latott napvilágot a szombathelyi lapban, nincs rágalmazás és azért nem jár foghaz és abban nincs becsületsértés és azért nem jár pénzbirság, akkor az sem igaz, hogy ez időszerint 1901. évet irunk. Végén csattanik az ostor, és Csalnyerékon csattanni kell és csattanni fog, még ha térden állva csusznak, másznak is hogy megmeneküljenek Döglött lónak arok a helye.

Tanonczok kerestetnek,

Fleischmann Simon

gazdasági gépgyárában Sárvárott azonnal felvétetik két 15 éves fiu tanonczul ellátás mellett. Az egyik fiu a géplakatos, a másik a vaseszterga lyozást tanulhatja.

Több száz kiváló orvos által ajánlva. Legolcsóbb és legizletesebb ásványvi.

795/1900. végrh. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulirt birósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. § a értelmében ezennel közhirre teszi, hogy a kis czelli kir. jbiróság 1900. evi V. 305/4. számu végzése következtében dr. Porkoláb Mihály ügyvéd javára képviselt Horváth József és neje kis köcski lakos ellen 476 kor.s járulékai erejéig 1900. október hó 20 án foganatositott kielégitési végrehajtás utján lefoglalt és 644 koronára becsült következő ingóságok u. m.: gazdasági eszközök, 1 ló, 5 drb. szarvasmarha stb. nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a kis czelli kir. járásbiróság 1900. évi V. 305/6. számu végzése folytán 476 kor. — fil. tőkekövetelés, ennek 1900. evi április hó 2 ik napjától járó 5% kamatai, 1/2% váltódij és eddig összesen 73 kor. — fil.-ben biróilag már megállapitott költségek erejéig Kis-Köcskön alperesek lakásán leendő eszközlésére

1901. évi január hó 22-ik napjának d. e. 9 órája

határidőül kitüzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. § a értelmében azonnali készpénzfizetés mellett, a legtöbbet igérőnek becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégitési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Kis Czell. 1901. évi jannár 22.

VÉGH KÁLMÁN, kbvhtó.

3553/1900. tk.

Árverési hirdetmény kivonat.

Tóth Balázs és neje Pálfi Erzse belsővathi lakós végrehajtatónak Fesler József ságí lakos ellen folytatott végrehajtási ügyében Máár Elek és Fesler Imre ságí lakosok által beadott utóajánlat következtében az 1900. évi deczember 10-ik napján megtartott árverésnek részben való hatályon kivül helyezésével az ujabbi végrehajtási árverés 228 korona 22 fillér tőke követelés és ennek 1895 évi augusztus 3. napjától járó 5% kamatai 100 korona 82 fillér perbeli. 20 kor., 30 kor. végrehajtási már megállapitott és még felmerülendő költségeknek kielégitése végett az 1881. 60. t. cz. 144. § a alapján és a 146. és 187. §§ ai értelmében a kis-czelli kir. jbiróság területén levő, a ságí 559. sz. tjkvben A. † 53. hrsz. alatt foglalt 32. sz. házas ingatlanból Fesler Józsefnek 1/10 ed résznyi illetőségére, illetve az 1881. 60. t. cz. 156. § a alapján az egész ingatlanra az utóajánlatot tevők által beigért 1320 kor., — a ságí 617. sz. tjkvben A. † 1255/b. hrsz. alatt foglalt ingatlanból Fesler Józsefnek 1/10-ed résznyi illetőségére, illetve az 1881. évi 60. t. cz. 156. § ához képest az egész ingatlanra az utóajánlati tevők által beigért 580 koronában ezennel megállapitott kiki általási árban elrendeltetik.

Az árverés megtartására határidőül 1901. (ezerkilenczszázegy) évi január hó 30. (harminczadik) napján d. e. 9 órája az alulirott kir. jbiróság mint tkvi hatóság hivatalos helyiségébe tuzetik ki.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% at vagyis 21 kor. és 11 koronát bánatpénz fejében a bírói kiküldött kezéhez letenni.

A vételár és ennek az árverés napjától számitandó 5% kamatai 3 hónap alatt vagyis az elsőt az árverés napjától számitandó 30 nap alatt, a másodikat ugyanazon naptól számitott 60 nap alatt, és a harmadikat ugyanazon naptól számitott 90 nap alatt lefizetendők.

Az árverési feltételek alulirt tkvi hatóságnál és Ság község házánál tekinthetők meg.

Miről az érdekeltek értesittetnek.

Kis-Czell, 1900. évi deczember hó 22.

A kir. járásbiróság mint telekkönyvvi hatóság.

LÁSZLÓ, kir. aljbiró.

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1900. máj. 1-től

Bpest k. p. Győr Fehring—Gráczi vonal Szombathely—Grácz felé:

Indul: Kis-Czelből:

Személyv. regg. 4·32 p. | Gyorsv. este 6·0 p.
d. u. 1·54 „ | Vegyesv. „ 8·49 „

Győr—Budapest felé.

Indul: Kis-Czelből:

Vegyesv. regg. 4·36 p. | Személyv. d. u. 2·15 p.
Gyorsv. d. e. 10·01 „ | „ este 12·24 „

Kis-Czell - Pápa

(Szerda és péntek kivételével naponta.)

Indul személyvonat este 6·40

Kis-Czell—Szombathely.

(Minden kedden és pénteken közlekedik.)

Indul: Kis-Czelből: | Érkezik: Kis-Czellbe:
Vegyesv. regg. 6·15 p. | Vegyesv. d. u. 5·46 p.

Kis Czell—Csáktornya.

Indul: Kis-Czelből: | Érkezik: Kis-Czellbe:
Vegyesv. regg. 4·50 p | Vegyesv. d. u. 12·51 „
„ 2·05 „ | „ este 8·45 „

Kis-Czell—Székesfehérvár.

Indul: Kis-Czelből: | Érkezik: Kis-Czellbe:
Vegyesv regg. 4·29 p.
Személyv. d. u 2·20 „ | Vegyesv. d. u 5·41 „

Kis-Czell Pándorf.

Indul: Kis-Czelből: | Érkezik: Kis-Czellbe:
Személyv. regg. 5·15 p. | Személyv. d. e. 9·45 p.
Vegyesv. d. u. 2·21 „ | Vegyesv. este 8·39 „

„Somlyóvidéki Hirlap" „Kis-Czell és Vidéke"

„Vörösmarty"-könyvnyomdája Devecser.

A modern teknika minden kellékével felszerelt nagyszabásu nyomdánk elvállal mindennemü nyomtatványok pontos és diszes kiállitását, u. m.

könyveket, hirlapokat, kereskedelmi nyomtatványokat, ropiratokat.

Meghivókat, köszönleveleket, gyászjelentéseket névjegyeket stb. stb.

Minden néven nevezendő nyomdai munkákat diszesen és izlésesen a legolcsóbb áron allitja ki.

Megrendeléseket elfogad:

a „Kis-Czell és Vidéke" kiadóhivatala Kis-Czell

Gyarmaty-tér 76. Gelin-féle ház.

Nyomatott a kiadó „Vörösmarty"-könyvnyomda és hirlapkiadó vállalat gyorssajtóján Devecserben, 1901

Kis-Czell, 1901. III. évfolyam. 3. szám. Vasárnap, jan. 20.

KIS-CZELL ÉS VIDÉKE

KÖZÉRDEKŰ FÜGGETLEN UJSÁG.

Megjelen minden vasárnap. Jelige: »Küzdelem az igazságért!«

Előfizetési ár
évre . . 8 kor Negyedévre . . 2 kor. — fil.
4 „ Egyes »szám ára — „ 20 „

Szerkesztővel értekezhetni: naponként 4—6-ig.

Felelős szerkesztő:
HUSS GYULA.
Helyettes szerkesztő:
KÁLMÁN PÁL.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kis-Czell, Gyarmathi-tér 76. szám. Ide intézendők a lap szellemi és anyagi részét illető minden küldemények. Névtelen levelek figyelembe nem vétetnek.

Tornaiskolának

Kis-Czell, 1901. január 20.

A vasuti bál rendezőségétől a következő értesitést kaptuk:

„A kis-czelli polgári olvasókör elnökségével tárgyalásokba bocsájtkoztunk azt illetőleg, hogy a február 2-ára tervezett mulatságukat halasszák el, miután mi — régi szokás szerint — ez idén is február hó első vasárnapján, tehát szintén másodikán, akarjuk bálunkat megtartani. Ezen mulatságot mi el nem odázhatjuk, tekintettel arra, hogy mindnyájan havi fizetésesek vagyunk és igy másodikán még rendelkezünk némi pénzzel, a mit 9-én már nem mondhatunk. Miután az olvasókör az elhatározásba bele nem egyezett, a tárgyalások — legnagyobb sajnálatunkra — eredményre szintén nem vezettek. Ezennel kijelentjük tehát, hogy bálunkat jövő, február hó 2-án a „Korona" szálloda pompásan felszitendő nagytermében okvetlenül megtartjuk."

Ezzel szemben a polgári olvasókör az alábbi álláspontot van:

„Igaz ugyan, hogy a vasuti bál rendezősége bennünket arra kért e hó folyamán, hogy mulatságunk napját február 9-ére tegyük, de kérésüket azért nem teljesithetjük, mert ezen elhatározásunk még a mult hó 23-án tartott választmányi ülésen jött létre, azóta pedig minden intézkedést megtettunk, kiadásaink voltak, egyszóval az ügy oly előre haladott stádiumban van, hogy most már vissza semmi körülmények között sem léphetünk. A két mulatság különben sem incompatibilis, mert erős a reményünk, hogy a kis czelli polgárság a „Tori"-féle vendéglőben levő helyiségünkben tartandó estélyünket nem hagyja cserben."

Ime egy tükör, melybe ha belepillantunk, a felfordult és viszás állapotot a maga teljes mesztelenségében látjuk.

Itt van két testület, mely farkasszemet néz egymással és — bizva önerejében és az ősi erényben — nem enged, hanem daczosan kiáltja az ellenfélnek: „Csak azért is!"

Jó, jó nemes testületek, tisztelt uraim! Nagyon szép, hogy elfoglalt álláspontjából egyik sem enged; meg szebb az önbizalom, de emlékezzenek az egyszeri kutyára, mely vizbe kapott a másik darab husért, ez alatt pedig a meglévőt is elvesztette. Keveset fog az, ki nagyot markol!

Aztán gondolják meg, hogy az ilyen villongásnak nem jó vége lesz. Most nem a bál érdekében emeljük fel szavunkat, mert az nekünk egészen mindegy, melyik mulatság sikerül, melyik nem, bárha erre kitérve, csak a most tartott dalárda-bálra utalunk, melynél megmutatta a kemenesaljai nagy publikum, hogy egy mulatságot is képes egy nap megbuktatni, nem kettőt.

De — ismételjük — nem a bálok érdekében szólunk. Nem tartunk egy estélyt oly életbevágó kérdésnek, vagy közérdekű dolognak, hogy azzal vezető czikkben foglalkozzunk. De igenis elfogult szivvel gondolunk arra az állapotra, mely ennek a villongásnak folyományaképen beállhat, vagy talán már is beállott. Gondolják meg, érdemes uraim, hogy egy egy estély nem érdemli meg azt, hogy Önök hadilábon álljanak egymással.

Mert hiába, az a harag, mely a tanácskozási teremben megszületett, kimegy az utczára, sőt társul szegődik az üzleti életben is. Már pedig, uraim, önök inkább polgárok és inkább üzletemberek, mint bálrendezők.

Gondoljunk a holnapra is és ne hamarkodjuk el a dolgot egy napon. Próbálják meg, talán kiegyenlithetik az ellentéteket, mielőtt nagyobb rázkodás nem történik; ne akarja egyik a másikat sárba tiporni és ne rendezzenek bált kalmár szellemben. Mert felmerül a kérdés: mit akarnak csinálni február 2-án? Egy kedélyes estét-e, hol szórakozni, mulatni, élvezni

— NOVELLA —

Az elvesi leány.

Irta: DAUDET ALPHONSE

Ha az ember a malomból beakar menni a faluba, takarcs tanya mellett egy szilfáson kell keresztül mennie. Igazi provencei parasztházak szabálytalan homlokzatával, a pajta tetején szélforgóval, a padlásról lelógó szénakévéivel és a kévék felhuzására szolgaló csigákkal. Mi tetszett oly különösen nekem e házon? Ha csak néha napján nyitódó kapuja előtt elmentem, miért dobbant meg a szivem? Magam se tudtam volna megmondani az okát, de valahanyszor láttam, különös borongós érzés fogott el. Valóságos titkos ház volt az. Ha az ember arra járt, még a kutyák se vakkantották rá, a tyukok háborítatlanul kapargáltak a ház előtt és belülről a világért se hallatszott volna egy hang ki. Semmi, még az ösvér csengetyüjének csilingelése sem. Ha az ablakon nem lettek volna örökösen hófehér fuggönyök, meg a kéményből nem szallongott volna kékes füst, azt hihette volna az ember, hogy egy lélek sincs benne.

Tegnap éppen delet harangoztak, hogy a faluból hazafelé menőben voltam. Az égetőn tuző nap a szillák árnyékában kergetett, szorosan a tanya keritése mellé. A ház előtt szekér állott, melyre mogorva legények szénát raktak. A kapu nyitva. A mint elmentem mellette és bepillantottam az udvarra, egy ősz-zakállu aggastyant láttam viseltes kabatban, meglehetősen elnyütt nadragban, a mint egy kőlapon ült, fejét tenyerébe hajtva. A mint megálltam, a legények egyike halkan odaszólt hozzám: — Pszt! csöndesen uram, igy van már fia szerencsétlensége óta.

— Ebben a pillanatban gyászruhás asszony lépett be a kapun, kezénél vezetve egy kis fiucskát. Mindkettejüknél aranyos kötésü imakönyv.

Az asszony meg a kis gyerek miséről jönnek most, folytatta a legény. Napról-napra eljárnak azóta, hogy a fiuk megölte magát! Oh uram, micsoda csapás volt az! Az öreg azóta fiának ruháit hordja és a világért se lehetne rábeszélni, hogy másikat vegyen magára. Gyi te Ráró! A szekér megindult és én megkértem a kocsist, hadd üljek melléje és hogy mondaná el a megindító históriát.

Jannak hitták, dérék, huszéves legény becsületes képü, egyre elpiruló arczával akárcsak egy leányzó. Mivel hogy nagyon csinos gyerek volt, bomlottak utánna mind a menyecskék, meg a leányok; de ő mindig csak egygyel törődött; egy kis arlesi leánynyal, a kit egyszer Arlesben látott meg a bikaviadalban.

Odahaza nem valami jó szemmel nézték dolgot, mert a lány kikapós hirében állott, a szülejc nem is erre a vidékre való volt. De Jan nem törődött senkivel és semmivel és nem egyszer mondogatta:

— Ha az a lány nem lesz az enyém, az a halálom.

Mit voltak mit tenni. kénytelen-kelletlen beleegyezett, hogy a fiatalokat aratás után összeeskessék.

Egyik vasárnap estén éppen vége vala a vacsorának, mely beillett volna akár nászvacsorának is; a menyasszony nem volt ugyan ott, de minden pohár bort az ő egészségére itták, mikor egyszerre betaszitják a kaput és egy ember reszkető hangon kéreti félre az öreg Estéve gazdát, hogy négyszemközt szólhasson vele.

Estéve gazda fölkelt és kiment a ház elé.

— Bátyám uram, kezdé az ember, kigyelmed egy olyannal akarja összeházasitani a fiát, a ki két évig szeretőm volt. Hogy igazat mondok, itt vannak rábizonyságul a levelei. A szülei mindent tudtak és már ugy volt, hogy feleségül veszem, mikor a kigyelmed fia kezdte a szeretcsapni néki és azóta sem ők, sem a leány nem akarnak rólam hallani. Én mindazonáltal ugy gondolom, hogy azok után nem lehet más felesége.

— Jól van, jó, szólt Estéve gazda, átfutván a leveleket; jöjjön be és igyék velünk egy pohár muskotályt.

— Köszönöm, de nagyobb a bánatom a szomjuságomnál, mondá az ember és eltünt

vágynak, vagy egy bazárt rendezni a teremben, hol haszonra minden eladó, mert a fő a pénz, melyért már inkább érdemes ellenségeskedni.

Ha mulatságot akarnak rendezni, akkor félre a daczczal, félre mindennel, mi az embert elfogulttá teszi és barátságos utonmódon hányják-vessék meg a dolgot, engedjen az, ki magát gyengébbnek érzi, mert annyi bizonyos, hogy a két testület közzül egyik ugy jár, mint a dalárda és rettenetes deficzittel zárja a kasszát. És az is bizonyos, hogy akkor a másik sem tud valami fényes eredményt felmutatni, mely esetben vakarhatják becses fültövüket, de ez már csak annyit ér majd, mint az eső után felvett köpönyeg.

Mielőtt tehát a végső intézkedést is megteszik, mielőtt rátérnek arra az utra, a honnan nincs visszafordulás, kíséreljék meg mégegyszer az ügy békés elintézését. Ne számolják el magukat, hanem vegyék te kintetbe a kis-czelli viszonyokat is, melyek nem éppen kecsegtetők. Vegyék bele a mérlegbe azt a rideg közönyt is, melylyel a kis-czelli közönség, főleg az intelligensebb osztály, minden jó és nemes iránt viseltetik és akkor zárjanak.

Majd meglássák: milyen furcsa eredményt kapnak!

KÁLMÁN PÁL.

Bálok.

Volt bál a mult héten három. A kis-czelli és a sági közönség részére éppen elég, vagy talán sok is. Vegyük őket sorjába:

Sokan kérdezték már tőlem: mi az, az abszurdum? Eddig nem tudtam reá felelni, de most már igen. Abszurdum az, hogy egy művész-testület bált rendezzen és azon három, mondd: „három“ leány legyen jelen. Abszurdum az, hogyha egy kör, mely egész éven át küzd, fárad, magol és énekel, egy bált rendez, melyből az egylet czéljaira egy kis anyagi hasznot remél, és onnan a nagy közönség tüntetőleg távol marad. Mert a mit 12-én láttunk, az már minden pesszimizmust felül mul. Nem volt ott sem a kör elnöke, sem alelnöke. A jelenvoltakat pedig megolvasom a 10 ujjomon.

No hát nagyérdemü publikum, mindez nem a „kis-czelli férfi daloskör“ szégyene, mert ugy látszik Önökből kiveszett minden érzés a szép, a jó, a nemes iránt. Önök megbuktatták, de rettenetesen megbuktatták a daloskör báljat, mely különben is első volt az idei farsangon, legyenek tehát elkészülve, hogy e szép testület nem fog a biblia szavai után indulni, mely azt mondja: „A ki téged kővel dob, dobd vissza kenyérrel.“ Ah nem! És ha tenné, nagyon helytelenül cselekedne, a mint nem okosan tett 15-én este, midőn köszöntött, elfeledve azt a sulyos sérelmet, mit rajtuk 12-én elkövettek. Fizessenek közönyt közönynyel! A kis-czelli publikum ezek után már nem érdemli meg, hogy dalárdája legyen!

Majd jön idő, tisztelt kör, midőn Önökre még szükség lenne. Lesz idő, mikor szives közreműködésüket kérni fogják. De akkor emlékezzenek január 12-ére és kérdezzék meg őket: hol voltak akkor? Akár városi, akár gyász, vagy hazafias ünnepély (ez utóbbi ugyan alig lesz, mert nálunk a lelkesedést csak hirből, vagy még ugy sem ismerik) legyen, ne feledjék, hogy a kemenesaljai közönség január 12-én megfeledkezett az Önök létezéséről.

Kis-Czell csupa egylet, kör és társulatokból áll, de a dalárda báljan egyetlen egy sem képviseltette magát. Intelligenczia arányiag akkora itt, a mi ritka helyen van, de annak tagjai közzül is csak egyet láttunk. Már hiába az az átkos kasztrendszer, mely városunkban dühöng, csak mindenütt felüti hydra-fejét. Vajjon mikor jön el az az idő, mikor ezt már le lehet ütni?

A hányféle klikk van Kis-Czellben, annyifelé huznak. A kinek 603 frt fizetése ván, az lenézi és kicsinyeli a 600 frttal jövedelmezett ember-társát, jóllehet ennek kis ujjában több tehetség van, mint annak testében-lelkében. De ez már egy olyan áramlat, a mely ellen hiábavaló minden küzdelem. Sőt jaj annak, a ki ez ellen merészel fellépni! A „kis-czelli pletykagyár-részvénytársulat“, ez az átkosan virágzó intézmény, irgalmatlanul elverné rajta a port.

De nem láttuk ott sem a városbirót, sem az elöljáróság bármely tagját, pedig mintha itt holmi kötelességet is emlegethetnénk. De mit részletezni? Ha megmondjuk, hogy össze-vissza 10, mondd „tiz“ nő képezte a hölgykoszorut, ezzel, azt hiszem, minden egyéb is el van árulva.

Kár ennyit is mondani! A kis-czelli átkos felfogás ellen hiába szólal fel a sajtó, hiába beszélnek egyesek, az mind nem hazznál! Leghelyesebb, ha mindenki olyan pénzzel fizet, mint a milyet ő kapott.

Tudósításunk a következő:

Kilencz felé járt már az idő, a czigány is húzta már erősen, de a várvavárt közönség csak nem jött. Végre 9 órakor a dalárda neki szánta magát és a „Hymnus“ gyönyörü eléne lésével megnyitotta az estélyt. (Estély közönség nélkül, hát az hogy néz ki? Szedő.) Utánna táncz következett, majd ismét a dalárda állott fel és remekül előadta Huber Károly „Dalár-indulóját;“ aztán jött „Viharban“ Kreutzertől, végül Bartalus István „Kolera-üzőjét“ énekelték, mely után reggelig huzta a talp alá valót Ládás Ferkó zenekara. A dalárda működéséről dicsérettel kell megemlékezni, kik a darabokat — bárha észrevehető volt mindegyiken a zavar és bosszuság — preczisen és kifogás nélkül adták. Kár, hogy hallgató nem volt.

A jelenlevő hölgyek (mennyi is? Szedő.) azonban nem panaszkodhatnak. Igen is sokat tánczoltak és nagyon jól mulattak. Azok helyett is ők tánczoltak, kik ott nem voltak. A négyest 6 pár (azaz 12 fő, mi? Szedő.) tánczolta, de ez is csak ugy volt összehozható, hogy két férfi zsebkendőt kötött a karjára, a mi annyit jelentett, hogy most ők is hölgyek. Ez alkalommal nem volt nehéz dolga Neuhauser Imre rendezőnek.

Jelenvoltak a következő hölgyek: Czencz Mihályné, Czencz Erzsi (Asszonyfa), Horváth Antalné, Karácsony Lajosné, Marosits Istvánné, Marosits Mariska, Németh Károlyné, id. Reich Imréné, Reich Sándorné és Reich Lujza.

Ezenkivül egy darab ideig egy fehérnép is jelen volt Reich Imre személyében, ki humoros jó kedvében női ruhába öltözött és abban tánczolt.

A felülfizetők névsorát lapunk más helyén közöljük.

Az apa arczán egy csöpp változás sem volt látható, a hogy visszament övéi közé és a vacsora nagy vidáman befejeződött. Ezen az estén Estéve gazda meg a fia együtt mentek el hazulról. Sokáig oda voltak. Ahogy haza tértek az asszony még virrasztott. Anyjuk, szólt a gazda, odavezetvén hozzá a fiat, vigasztald meg, nagyon, nagyon boldogtalan.

Jan nem beszélt többet azután az arlesi leányról, de még mindig szerette, talán még jobban most, hogy másnak a karjaiban lelte. De a büszkesége nem engedte, hogy elárulja és ez kergette a szegény fiut a halálba is. Sokszor egész napokon át mozdulatlanul ült egy kuczkóban, sokszor meg ugy elfogta a keserüség, hogy tiz ember munkáját egymaga végezte. Alkonyatkor elindult az arlesi uton és oda-ig elment, hogy már a város karcsu tornyai is feltünedeztek a homályban, aztán meg vissza fordult és soha tovább nem ment.

Mikor a szülei igy buslakodni látták és látták, hogy mint emésztődik naprói-napra, nem tudták mitevők legyenek. Valami szerencsétlen végtől tartottak. Az anyja egyszer az ebédnél, könybeborult szemmel szólt hozzá:

— Jan, ha éppen akarod, azok után is vedd el, nem szólunk ellene. Az öreg Estéve gazda tenyerébe hajtotta piruló arczát.

Jan nemet bólintott a fejével és kiment a szobából.

Ettől a naptól kezdve egészen megváltozott.

Hogy szülei ne bánkódjanak miatta, tettetett jókedvvel járt-kelt a házban. Eljárogatott a tánczolók közé is vasárnap délutánonkint.

Az apa ugy vélekedett, hogy megvigasztalódott, de az anyjának nem tetszett a dolog sehogysse és még jobban meg-megvigyázta fiának minden tettét, mint azelőtt. Jan a selyemhernyóknak szánt szoba mellettes kamrában hált, az anyja is oda vitette az ágyát, mert hát megeshetik, hogy éjjel kell majd a hernyócskáknak friss eperlevelet adni.

Elérkezett szent Elegiusnak, a község védszentjének ünnepe. Mindenki talpon volt a tanyán és ujjongott és mulatott, mert nem sajnálták a jó füszeres bort a cselédségtől sem. Aztán a rakéták, meg az örömtüzek a szérükön, a szines lámpacskák a szilfák lombjai közt. — Éljen szent Elegius! A „kicsike“ elégette az uj kabátját, Jan maga is olyan jó kedvben volt, hogy édes anyját is meg akarta tánczoltatni, ő min a derék asszony ugy elérzékenyült, hogy örömkönyek gyültek a szemébe.

Éjfélkor elszenderedett a ház.

Mindenki elálmosodott a mulatozástól, csak Jan nem hunyta be a szemét. A „kicsike“ beszélte később el, hogy az egész éjszakán át sirt. Oh uram az szörnyü volt.

Masnap hajnalban, még alig pitymallott, az anyja valakit lát, hogy a szobán hirtelen átmegy. Egyszerre valami sejtelem kapja meg.

— Jan, te vagy?

Jan nem felelt, már tul volt a küszöbön.

— Jan, hová mégy?

A pajtának ment, az anyja utánna.

— Fiam, az Isten szerelmére . . . . . .

Az betészi maga után az ajtót és rátolja a reteszt.

— Jan, egyetlen fiacskám, anyád kérdez, miért nem szólsz? Mit csinálsz odabenn?

Csak annyit mondott még:

— Nagyon szeretem, nem birom tovább.

Oh micsoda gyönge a mi szivünk, hogy még a szerelem bánatát sem tudja elviselni!

Ezen a reggelen azon törték a fejüket a falu népei, ki az, a ki ugy kiabált Estéve gazda portáján.

Az édes anyja volt, a ki egy szál ingben ott állt a harmattól és vértől nedves kőpadnál és siratta egyetlen, immár halt gyermekét . . .

*

Másnap, azaz vasárnap, január 13-án két mulatság volt. Az egyiket a sági tűzoltók tartották a sági nagyvendéglőben. Ez sem mondható valami fényes sikerünek, de mindenesetre felül állt a dalárda báljan. A tavalyihoz arányitva a bevétel csökkent.

Meg kell említenünk, hogy ott az intelligensebb osztály (már t. i. a sági) is képviselve volt, nem ugy mint a dalárdánál, honnan a kis-czelli intelligenczia tüntetőleg távol maradt.

A bevétel eredményét még ez ideig nem kaptuk meg, azt tehát jövő számunkban hozzuk.

*

Ugyanakkor a „Korona" nagytermében a kis-czelli kocsis-társaság járta a kopogóst ingujjban. Egy kis jellemzésül reprodukáljuk az egyik kocsis szavait, ki azt mondta nagy büszkén: „Nem buktunk ám meg, mint az urak az este, mert mi, ha kocsisok vagyunk is, de összetartunk!"

Ehhez nem kell kommentár, ebből mindenki kiérezheti az éles, de jogos czélzást.

Bevételük 40 frt, melyből a felesleg a 4 első rendező zsebébe vándorolt.

K. P.

HIREK.

Bárdossy József †

Ritkulnak a sorok! A hősök, a félistenek, kik a dicsőséges magyar fegyvert oly vitézül forgatták abban a korban, midőn mindenki el hagyott bennünket, midőn magunkra hagyatva küzdöttünk eszményünkért, a szabadságért, lassanként eltávoznak körünkből, hogy egy jobb, egy melegebb hazába vándoroljanak, hol nincs harcz, nincs ármány, nincs ellenség. A nagy idők egyik fenkölt lelkü bajnoka halt el f. hó 12-én Kemenes-Högyészen; hatrahagyva egy gyászoló nagy rokonságot, a tisztelők számlalhatatlan nagy seregét. A kit ismerte Bárdossy Józsefet, annak örökké feledhetetlen lesz a mindenki által szeretett öreg ur délczeg alakja. Még halálos ágyán is oly keményen tartotta magát, mintha most is az osztrákot kellene űzni kergetni, vágni, mint azt oly sokszor tette 1848/49-ben. Benne Magyarország egy igaz hazafit, a függetlenségi 48-as párt pedig egy régi kipróbalt bajnokot veszített el. Azokert az eszmékért küzdött mindvégig, melyekert mint Perczel Mór és Görgey Arthur hatalmas alaku főhadnagya harczolt a legvitézebbül. Ha Budavara, Komárom, vagy a Balaton szólni tudnának, sok dicső dolgot mondhatnának Bárdossy Józsefről; elmondhatnák: hogyan rettegtek az osztrákok, horvátok, tótok, muszkak a daliás magyar főhadnagytól. De az a sok behegedt seb is, mely testét boritotta, meleg szószolója Bárdossy József vitézségének. Véres fegyverét csak akkor tette le, mikor a reménység utolsó fáklyája is kialudt. Sok hanyadtatas utan végre birtokan telepedett le. Aktiv részt a politikában nem vett, de mindvégig lelkes hive volt a 48-as programmnak.

Nyugodjék békében, áldás porain! A magyarok Istene adjon neki csendes, szép almot!

A gyászoló család a következő gyászjelentést adta ki:

„Bardossy Imre ugy a maga és fia Zoltán, valamint az összes rokonság nevében mélyen megszomorodott szivvel jelenti felejthetetlen nagybatja Bárdossy József ur 1848-as honvéd-főhadnagynak, folyó évi január 12-én reggel 6 órakor, életének 80-ik évében, Kemenes Högyészben végelgyengülésben történt csendes elhunytat. Kelt Alsó-Mesteriben, 1901 jan. 12-én."

*

A temetés 14-én ment végbe Kemenes-Högyészen óriási részvét mellett. A boldogult egyenes kivánságara, ki maga is megtestesült szerénység volt, a nagyobb pompát mellőzték.

— **Menykőcsapás télen.** Ritkaság számba menő esetről értesitik lapunkat Jánosházáról. Levelezőnk értesitése szerint a mult pénteken esti 6—7 óra közben, minden előzetes vihar nélkül, a mennykő hirtelen lecsapott Zollner Ferencz jánosházai »jóhirnevü« bank aligazgató házába. Az istennyila végig szaladt a „nemesi" épületen, végre az ebéblőbe került, hol éppen akkor fogott hozzá a „táti" kedvencz ujsága, a „Kis Czell és Vidéke" olvasásához és ez alkalomra a 44 koronába került aranykeretü okulárét is feltette. Az istennyila itt a szobában a »táti« orrára futott és szétrobbantotta az ő féltékenyen őrzött 44 koronás aranykeretü okuláréját. Egyéb baj nem történt. Mondják, hogy ez eset után a nasi vasi bankban levő családi telefon alig győzte a sok gratuláló jó kivánságát lecsilingelni a „tátinak" szerencsés megmenekülése alkalmából.

— **Közgyűlés.** A kis-czelli korcsolyás-egylet 1901 február hó 3-án d. u. 2 órakor a városháza tanácstermében közgyülést tart, melynek tárgya: az alapszabályok elfogadása, a választmány jelentése az egylet eddigi működéséről és esetleges inditványok.

— **Megszünt hetilap.** A Sárvárott dr. Berger József szerkesztésében megjelent „Sárvárvidéki Hirlap" tudatja a közönséggel, hogy működését a mult vasárnap megjelent számmal beszüntette és a beérkezett előfizetési dijakat visszaküldte. Egyben azon reményének ad kifejezést, hogy a „leányzó nem halt meg, csak alszik" azaz: a beszüntetett lap erősebb és szilárdabb alapon nemsokára ismét megindul.

— **Hymen.** Milkovics János helybeli szorgalmas hentes-mester jegyet váltott a szeretetreméltó Sebestyén Mariska kisasszonnyal Tapolczán.

— **Sorozás.** Az idei sorozás a „Korona" szálloda nagytermében márczius hó 2. 4 5 és 6-án lesz Polgári elnök: Károlyi Antal alispán.

— **Jótékonyság.** Örömmel tapasztaljuk, hogy a kis-czelli „Erzsébet nőegylet" az utóbbi időben milyen áldozatkész a megszorult szegények iránt. Immár nemcsak szóval, de tettekkel is bizonyitják, hogy megérdemlik a pártfogást. A kis-czelli uri hölgyek a nemes tetteikkel csak elismerést és dicséretet érdemelnek. Igy mult évi novemberhóban 80 koronát osztott, ki most január 13-án tartott választmányi ülésen pedig $^3/_4$-öl fát és 28 koronát szavazott meg a szegények között leendő kiosztásra. Igy igy, kedves hölgyeim, tovább a megkezdett szép uton, hallgassanak továbbra is jó és nemes szivükre, gyámolitsák a szegényeket és elhagyottakat; vezérelje nemes szivüket azon tudat, hogy humánus cselekedetük nem maradt jutalom nélkül; bárha jól tudjuk, a mit teszünk, önzetlenül teszik.

— **Csalnyerék vágya nem teljesült.** Emlitettük már lapunkban több izben, hogy a „jóhirnevü" jánosházai Csalnyer & Comp czég amaforró vágyának adott kifejezést az ellenünk inditott sajtóperben, hogy lapunk felelős szerkesztőét helyezzék vizsgálati fogságba. A vizsgálóbiró e becses kivánságukat nem teljesitette a Csalnyer & Comp. czégnek, mert arra okot nem látott fennforogni. Ámde Csalnyerék megfelebbezték a vizsgálóbiró e határozatát a törvényszék vádtanácsához. A törvényszék vádtanácsa, mely e héten foglalkozott Csalnyerék felebbezésével, helybenhagyta a vizsgálóbiró intézkedését és mindenben helyeselte annak eljárását. Igy Csalnyerék legyőbb vagya nem teljesült. Azt azonban elrendelte a törvényszék vádtanácsa, hogy a vizsgálóbiró deritse ki, minő állast töltenek be Csalnyerék a Jánosháza vidéki takarékpénztárnál. Ez pedig éppen nem lesz kedvező álláspont Csalnyerékre. Mi jórészt mint bankigazgatókat támadtuk Csalnyerékat közérdekből, igy megeshetik könnyen, hogy a mi sajtóperünk az esküdtszék előtt folyik majd le, a minek mi természetesen, végtelenül örvendenénk. Bár igy is fogunk bizonyitani a tárgyalás folyamán és egyetlen bizonyitékunk, a mi kezeink között van, elég lesz nekünk arra, hogy Csalnyeréknak keserü órát és megnyuló ábrázatot szerezzünk. (Nu édes táti! Horogadja mogat mék mindik mi rank oz igozság mekirásért? Ne iedje oljan „me schügel" Békülje ki mogát velünk és énekülje ezt o legojobb soját szerzeményü „kóser" nótát:

Háram bónos edj sorba,
Ballagott Czell varasba,
Elül ment o „táti"
Otanna o Dolfi.
Hátol o Hoy Berczi.

Gyémántkuvi)

— **Farsangi élet.** Az idei farsangon még három bál lesz. Február 2-án egyszerre kettő. Az egyiket a vasuti altiszték tartják a „Korona" nagytermében, mely alkalommal nemcsak a termet diszitik fel pazarul, hanem a bejáratból is egy szép vasuti perront csinálnak. Tekintettel a vasutiak nagy számára, a siker bizonyosra vehető. — A másik a „kis-czelli olvasókör" által rendeztetik a „Tori"-féle vendéglőben, illetőleg a körnek ott levő saját helyiségében. Ezen mulatságra már a meghivók is szétküldettek, most tehát ismét a nagyközönségen van a sor, hogy tömeges látogatásával alkalmat adjon e közmüvelődési körnek arra, hogy könyvtárát egy pár jó irodalmi termékkel ismét megszaporithassa. Reméljük, hogy a polgárság meleg pártfogásban részesiti a kis-czelli olvasókört. A harmadik estély február hó utólja felé, (ez ideig még meg nem határozott napon) lesz. A kis-czelli „Erzsébet nőegylet", melynek czélja: gyámolitani és segélyezni a szegényeket, árvákat, özvegyeket és elhagyottakat, f. hó 13-án tartott választmányi ülésén elhatározta, hogy egy tombolával egybekötött estélyt rendez. Az estély rendezésére felfogják kérni a kis-czelli ifjuságot, mely tavaly is fényes eredménynyel rendezte a nőegylet javára tartott mulatságot. Már ez alkalommal is kérjük Kis-Czell kegyes szivü közönségét, hogy — tekintettel a jótékony czélra — a tombolához szükséges tárgyakat sziveskedjenek a nőegylet elnökségéhez juttatni. Ne zárja el ajtaját senki, ha a humanizmus nevében kopogtatnak azon, hanem nyissa meg erszényét mindenki akként, a hogy azt vagyoni viszonyai megengedik. Reméljük, hogy igy lesz!

— **Köszönet.** A kis-czellli férfi dalkör folyó hó 12-én tartott táncmulatságán felülfizettek: Özv. Deim Sándorné 7 kor., dr. Wágner Lőrincz apát 5 kor., dr. Balassa Jenő, Mészáros János 4—4 kor., Németh Károly, Neuhauzer Imre, Farkas János, Merky Ede, id. Reich Imre, ifj. Tory György, Karácsony Lajos, Akóts József, Altstädter József 3—3 kor., Jugovics Imre, Deutschbauer Károly, Mizeri Sándor, ifj. Reich Imre, Patyi Jónás, Kovács József, Németh Emil, Fülöp Gyula, Vas János, Orosz Pal, Szabó József, Németh 2—2 kor., Jánossa Pál, 2 kor. 40 fillér, Reich Sándor, Kalmán Pál, Menyhárt Julia, Horváth Antal, Marosits István, Schütz Gyula, Czencz Mihályné, Németh Markus, Rosenheim Ferencz, Rosenheim Jenő, Rosenheim Rezső, Blettler Pál, Martini Ferencz 1—1 kor., Molnár Lajos 60 fil., összesen 87 korona, mely összegért fogadják a nemes szivü felülfizetők az egylet hálás köszönetét. Neuhauzer Imre, egyesi pénztáros.

— **Lopás.** Zathureczky Géza helybeli lakásából ismeretlen tettes egy hosszu, ujj, nélküli, alléros, barna szinü köpönyeget emelt el engedély nélkül. A csendőrség a tettest nyomozza.

— **Mükedvelő előadás.** A jánosházai ifjuság csak mindig kiviszi azt, a mit a kis-czelliek elérni sohasem tudnak. Bármit rendezzenek ott, minden sikerül. Az igaz, hogy ott az „urak" is segédkezet nyujtanak az iparos- és kereskedő-ifjuságnak, mig a kis-czelli mágnások és renyhebeli mágnások lenézik és megvetik a polgári osztályt. Erősen hisszük, hogy majd egyszer nálunk is beköszönt a demokrata áldásos ideje. A jánosházai iparos- és kereskedő-ifjak, által nemrég adott mükedvelő-estély a legfényesebben, várakozáson felül sikerült, bárha bukott táncz-estélyre a jánosháziak nem emlékeznek. A szereplők (Liliomfi ment) egytől-egyig kitettek magukért, különösen Szabó Tinka k. a. remekelt gyönyörü hangjával. A rendezés körül Haasz Mór aratott babrokat. A sikerből oroszlánrész jut Kossa Gusztáv gyógyszerész és Kemény Soma tanitó uraknak, kik az ifjuságot, mint minden alkalommal most is le kesen támogatták.

— **Fele jár vissza.** Könczöl József kecskédi lakos a napokban Kis-Czellben járt, mely alkalommal a Hujber-féle vendéglőben elvesztette tárczáját, melyben 40 frt, 1 chek, 1 váltó és 1 marhalevél volt. Otthon vette csak észre a hiányt, rögtönt vissza is jött és a tárgyakat hiánytalanul, de a pénzből — állitása szerint — csak felét kapta vissza. A tárczát Hujberék cselédje találta meg, ki ellen Könczöl megtette a feljelentést.

— **Sport élet.** A kis czelli korcsolyás egylet ujabb tanujelét adta életrevalóságának. Tekintettel u. i. a tanulók nagy számára, két darab tanuló szánkat szerzett be, melyeket ma délután már a közönség rendelkezésére bocsájtanak. De ez el még nem elégszik meg az egylet derék vezetősége, hanem a tél folyamán egy jég-ünnepélyt is rendez, nagy örömére a korcsolyázás hivőinek. Már lámyionokról is gondoskodva van, hztán oda rendelik a czigányokat, a kik majd húzzák a franczia négyest, ha ugyan a hidegbea meg nem dermed az ujjuk.

— **Álom.** (1901. január 12.) 1901. január 12-ének esti óráiban bevetődtem a kies Kemenesálja Kis-Czell városába, hol is megakadt a

szemem egy emeletes épület kivilágitott ablaksorán; kérdem az ott lézengő hajdutól: micsoda épület legyen ez? feleletül kapom — hogy ez Kis Czell városának kedvelt terme, másképen „Korona"-szálloda, hol ma a „kis czelli férfi dalkör" tartja táncmulatságát. Megköszönve a felvilágositást, elhatároztam magamban, hogy felmegyek, mert szenvedélyes hódolója vagyok a táncznak, de meg énekelni is szeretek. Nyargalok tehát szállodámba, klakk, frack, lackba vágom magam és rohanok fel a Korona nagytermébe, nehogy elkéssem, mert már az apátsági székesegyház tornyórája elverte a 8-at. A pénztárnál nagy tolongás, pénztárnok izzad, alig győzi a személy és család-jegyeket kiadni, felülfizetéseket bejegyezni; végre jegyhez jutok; belépek a terembe, hol alig találok helyet, zsufolva vannak a falmelletti padok, divánok, szebbnél szebb hölgyekkel, a terem közepén csoportokban áll a táncznak serege. Végre sikerül egy rendezőt fognom, kinek bemutatom magam és pár szóváltás után felvilágosit, hogy az egyik csoportba van az egylet vezető férfiai, — amott orvosok, ügyvédek, kereskedők; — odább feltünik a városbiró megtermett alakja, mellette a város derék jegyzője és néhány v. képviselő; szóval láttam Kis-Czell intelligentiáját, vezető férfiait, kis és nagy embereit teljes számban, es önkénytelen felsóhajtottam: „Istenem de szerencsés hely ez a Kis-Czell, hol annyi az intelligentia!" A zenekar rázendi i a Rákóczy indulóji, megremegnek a falak és én — felébredek. — Akkor veszem észre, hogy ez csak álom, puszta álom volt csupan, masnap tudtam meg, hogy a kis-czelli férfi dalkör táncmulatságan 3 szép leány, 3 tüzes szemü menyecske és ugyanannyi gardedames képezte a nőimet, — hogy nem volt ott sem intelligentia, sem városbiró, jegyző, városi képviselők, szóval oly kevesen voltak, hogy a táncmulatság anyagilag megbukott. Be kár hogy álmodtam! *Rabaköry.*

— **Uj bélyegek.** A kereskedelemügyi miniszter a koronaértékben eddig kiboesátott posta- és távirdai értékjegyeken kivül még 20 és 35 filléres további 2 és 5 koronás értékjegyek forgalomba hozatalat rendelte el. Ezek közül az 5 koronas értékjegyeket, melyek főképp a magasabb dij ala eső csomag- és pénzkuldemények bérmentesitésere szolgalnak, csakis kincstárilag kezelt postahivataloknal lehet majd kapni. A jelenleg forgalomban levő 3 koronás értékjegyek érvényessége ellenben 1901. évi márczius hó 31-ével megszünik. Ezen időn tul a közönség a 3 koronas értékjegyeeet, ha azok valódiak, épek és használatlanok, 1901 évi junius hó 30-ig bezárolag, a posta-tavirdahivataloknal a bemutató által kivánt megfelelő értékü más frankójegyekre cserélhető be. 1901. évi julius 1-je után azonban a postahivatalok 3 koronas frankójegyeket beeserélésre nem fogadnak el.

— **F. M. K. E évnegyedes gyülése.** A Felvidéki Magyar Közmüvelődési Egyesület, mely József főherczeg ő Fensége legmagasabb védnöksége alatt már tizennyolcz éve nagy nemzeti missziót teljesit a felvidéken, januar 8-an tartotta meg évnegyedes közgyülését Nyitrán, Thuróczy Vilmos es és kir. kamarás elnöklete alatt. Az igazgató választmány örvendetes tudomásul vette az elnökségnek Clair Vilmos főtitkár által előterjesztett jelentését, a mely szerint az egyesület 1900. évi bevétele 18000 koronával kedvezőbb az előirányzott összegnél. Uj tagokul 1900 szeptember óta 122-en léptek be, köztük 5 alapitó, 8 örökös, 41 rendes és 68 pártoló tag. Nagy lelkesedéssel fogadta a gyülés az elnökségnek azt a jelentését, hogy a F. M. K. E. gyufak, a melyek alig három hónapja kerültek közforgalomba, máris 838 koronat jövedelmeztek az egyesületnek. A Vorösmarty-ünnepély sikeres rendezéséért a gyülés jegyzőkönyvi köszönetét fejezte ki az ünnep védnökeinek, Thuróczy Vilmos főispánnak és Bende Imre püspöknek, Thuróczy Vilmosné és Balas György honvédezredesnek, mint a rendező-bizottság elnökeinek, valamint a rendezőség tagjainak dr. Kostyal Miklós vármegyei főjegyzőnek, dr. Rudnay Sándor polgármesternek, Csillaghy György kerületi anyakönyvi felügyelőnek, dr. Sztránszky Izidor ügyvédnek és Clair Vilmos főtitkárnak. Az egyesület törvényhatósági választmányainak működéséről, valamint a könyvtárak és daloskörök szervezéséről szóló elnökségi előterjesztést a gyülés végül helyeslő tudomásul vette.

— **A szokás hatalma.** Egy pinczért szállitottak be a napokban a bpesti sebészeti klinikára. Valami kisebb operácziót kellett rajta végrehajtani. Elaltatták annak rendje és módja szerint s a mütét is hamarosan sikerült. Csak akkor ijedtek meg az orvosok, mikor a markolhalt pácziens hiába kisérelték meg fölébreszteni. Ugy mondtak róla, hogy kissé tulságos előszeretettel viseltetik az alkoholtartalmu italok iránt s az ilyen egyénekre tudvalevőleg kelleténél jobban hat a markotizálás. Szerencsére azonban az egyik segédkező orvosnak — aki a pácziens iránt bizonyos összegü adósságok erejéig le volt kötelezve — egy mentő eszméje támadt, miután ugyanis vagy egy negyedóráig hasztalan élesztgették, költögették a mélyen alvó pinczért, hirtelen az ajtóhoz lépett s kezét a kilincsre téve, harsány hangon elkiáltá magát:

— Fizetni!!!

Leirhatatlan volt a hatása ennek az egy röpke szónak. A pinczér azonnal felütötte fejét, kinyitotta szemeit s derült arczczal tekintett körül. Az orvosok pedig megkönnyebbülten lélekzettek föl s vidáman gratuláltak leleményes kollegájuknak.

— **A legizletesebb asztaliviz a „Kristály"** Szent Luács-fürdői hegyiforras, mely mint egészséges ásványviz, több száz orvos által ajanlva van.

Szerkesztői üzenetek.

B J — F. H. — R. S. urak Kis-Czell. Kivánciságukat nem elégithetjük ki, mert a tárgyalás, egyik vádlott fel nem találása miatt, 15-én elmaradt. De legyenek nyugodtak, majd annak idején egész terjedelmében közöljük. Türelem tehát, a mi késik nem mulik.

Kemenesaljai figyelő. Nem tartottuk a nyilvánosság elé valónak. Az elnök valósággal provokalva lett. Ön sem tehetett volna másképen. Még a birka-türelemnek is vége szakad egyszer. A kör megbocsájtott és bizalmat szavazott az elnöknek, egyben felkérte, hogy az elnöki széket továbbra is foglalja el; a másikat jegyzőkönyvi megrovásban részesitette.

Kivánesi oos. A dalárda elnöke: Zathureczky Géza, alelnöke: dr Brunner Ferencz. Olvassa el mai számunkban hozott részletes tudósitást.

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1900. máj. 1-től.

Bpest k. p. Győr—Fehring—Grácz vonal Szombathely—Grácz felé:

Indul: Kis-Czellből:

Személyv. regg. 4·32 p. | Gyorsv. este 6.0 p.
d. u. 1·54 „ | Vegyesv. „ 8·49 „

Győr—Budapest felé.

Indul: Kis-Czellből:

Vegyesv. regg. 4·36 p. | Személyv. d. u. 2·15 p
Gyorsv. d. e. 10.01 „ | „ este 12·24 „

Kis-Czell Pápa

(Szerda és péntek kivételével naponta.)

Indul személyvonat este . . . . . 6·40 p

Kis-Czell—Szombathely.

Indul: Kis-Czellből: | Érkezik: Kis-Czellbe:
Vegyesv. regg. 6·15 p. | Vegyesv. d. u. 5·46 p.

Kis Czell—Csáktornya.

Indul: Kis-Czellből: | Érkezik: Kis-Czellbe
Vegyesv. regg. 4·50 p | Vegyesv. d. u. 12·51 „
„ d. u. 2·05 „ | „ este 8·45 „

Kis-Czell—Székesfehérvár.

Indul: Kis-Czellből: | Érkezik: Kis-Czellbe:
Vegyesv. regg. 4·29 p. | Személyv. d. u. 1·14 p
Személyv. d. u. 2·20 „ | Vegyesv. d. u. 5·41 „

Kis-Czell—Pándorf.

Indul: Kis-Czellből: | Érkezik: Kis-Czellbe:
Személyv. regg. 5·15 p. | Személyv. d. e. 9·45 p.
Vegyesv. d. u. 2·21 „ | Vegyesv. este 8·39 „

Tanonczok kerestetnek.

Fleischmann Simon

gazdasági gépgyárában Sárvárott azonnal felvétetik két 15 éves fiu tanonczul ellátás mellett. Az egyik fiu a géplakatos, a másik a vasesztergályozást tanulhatja.

Több száz kiváló orvos által ajánlva. Legolcsóbb és legizletesebb ásványviz.

„Somlyóvidéki Hirlap" „Kis Czell és Vidéke"

„Vörösmarty"-könyvnyomdája Devecser.

A modern teknika minden kellékével felszerelt nagyszabá u nyomdánk elvállal mindennemü nyomtatványok pontos es diszes kiállitását, u. m.

könyveket, levélpapirokat, kereskedelmi nyomtatványokat, röpiratokat.

Meghivókat, körleveleket, gyászjelentéseket névjegyeket stb. stb.

Minden néven nevezendo nyomdai munkákat diszesen és izlésesen a legolcsóbb áron állitja ki.

Megrendeléseket elfogad:

a „Kis-Czell és Vidéke" kiadóhivatala Kis Czell

Gyarmaty-tér 76. Géfin-féle ház.

Nyomatott a kiadó „Vörösmarty"-könyvnyomda és hirlapkiadó vallalat gyorssajtóján Devecserben, 1901.